

Portadors d'esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic

Enmig del nostre món els cristians som cridats a ser portadors d'esperança. Un signe del nostre temps és la por del futur. Són moltes les realitats que amenacen la humanitat. Els mitjans de comunicació –i el pensament dominant com a inspirador dels missatges a comunicar– les subratllen. I això ho fan de manera que no deixen mirar més enllà en les seves causes i conseqüències. El sant pare Francesc, en l'encíclica *Laudato si'*, ens ensenya a donar una mirada a una amenaça concreta: el perill de la destrucció del nostre planeta; però ho fa ajudant a mirar les causes i les conseqüències en la mateixa humanitat; en concret, una mirada al cor de l'home i a les conseqüències sobre l'home, principalment sobre els més pobres i desfavorits.

El temps d'Advent, preparació per al Nadal de nostre Senyor Jesucrist, és un temps oportú per a preparar el nostre cor a l'espera del Salvador. Dos aspectes s'han de conjuminar: reviuire intensament l'esperança i esforçar-nos en la conversió, sempre necessària per al cristià. No podem oblidar ambdós aspectes. Per això, seria oportú de preguntar-nos quina podria ser la nostra conversió per a esdevenir més i més portadors d'esperança al nostre món.

Tot llegint una biografia de santa Bernadeta en ocasió

de la visita de les seves relíquies a la nostra diòcesi, vaig trobar-me amb un episodi de la seva vida que pot ser il·lustratiu en el nostre camí de conversió a l'esperança. Es-tant ella a Nevers, els prussians estaven envaint França. La desfeta era enorme. Van preguntar a santa Bernadeta si ella tenia por dels prussians. I la seva resposta fou: «El que jo temo realment són els mals catòlics.»

Santa Bernadeta: temo els mals catòlics

No som prou conscients de quin és el nostre paper en l'esdevenir de la nostra història. Molts dels mals que ens cauen al damunt tenen la seva arrel en la falta de coherència en la nostra vida cristiana. Però encara es manifesta més la nostra manca de capteniment per a viure el do que hem rebut, perquè no som portadors d'esperança per als nostres germans. I això és una manca de caritat envers ells. Si nosaltres no som portadors d'esperança al nostre món, qui la portarà? «El gran repte que tenim tots els qui creiem en Crist en aquesta nostra terra és el deure d'anunciar-lo de nou als nostres germans que l'han oblidat o no el coneixen. Hem de ser més i més portadors d'esperança per al nostre món. Crist és la nostra esperança viva (cf. 1Pe 1,3)» (*Carta al Poble de Déu*).

